

ПОБЕДА, МИР, ОБЕДИНЕНИЕ

Някога чувствали ли сте нещо, което искате да промените, но не ви е по възможностите, за да го направите? Чувствали ли сте се отхвърлени от нещо или някого? Чувствали ли сте се незначителни в даден момент или аспект? А за какво се сещате, когато чуете думичките „победа“, „мир“ и „обединение“? Напомнят ли ви за нещо или някого? Връщат ли ви спомени някъде далеч в миналото? И ако отговорът ви на тези въпроси е „Да!“, то тогава слушайте, защото някой тук трябва да ви припомни колко велик народ сме ние, българите.

България е една от най-старите държави в Европа, която от основаването си насам (681г.) не е сменяла името си. Тя има не само красива природа и златни съкровища, но и славно, велико минало. Да, вярно, били сме пет века под османско иго, но това не означава, че сме слаби, а напротив по-силни сме отколкото си мислим, че сме. Нашата армия никога не е губила знаме в битка. Може и да сме нямали писменост по онова време и всички да са се погърчвали в името на това да се образуват, то ето тук дължим огромни благодарности на братята Кирил и Методий, които през IX век създават нашата азбука, с която и до ден днешен ние пишем и най-вече на Паисий Хилендарски, който през 1762г. написва т. нар. „История славянобългарска“, с която той самия ни призовава да не се срамуваме от факта, че сме българи, а напротив трябва да бъдем горди, че сме такива, защото нашите князе и царе са били велики. Ще дам примери с княз Борис I и сина му цар Симеон Велики, защото именно при цар Борис I ние приемаме християнството и скъсахме всякакви връзки с езичеството, а при управлението на сина му Симеон I България достига своя културен разцвет, превръщайки се в литературен и духовен център на Славянска Европа. По негово време творят Йоан Екзарх („Шестоднев“), Константин Преславски („Проглас към евангелието“ и „Азбучна молитва“) и Черноризец Храбър, който с произведението си „За буквите“ защитава правото на славянската писменост да съществува наравно с гръцката, латинската и еврейската. И не само. България по времето на Симеон Велики е била най-силната държава на тогавашна Източна Европа заради успешните му войни срещу Византия, маджарите и сърбите, които довеждат до най-голямото териториално разширение на държавата.

Дотук със Средновековието. А сега да отидем малко по напред във времевата линия. На вашето внимание са онези времена, в които тепърва са се подготвяли чети и революционни комитети за освобождаване на родината ни. Ето го и главният виновник и инициатор за освобождението на страната ни- Васил Левски. Той е разпознат с много имена, но в историята остава с две: Апостолът и Левски. Левски бе човек с ум остър като бръснач и родолюбец с голямо сърце. Именно той дава идеята за освобождение. Но не беше сам. Заедно с Любен Каравелов, Христо Ботев, Георги Раковски и други те създават мрежа от революционни комитети. Левски се борел за „чиста и свята република, където ще има съгласие, братство и съвършено равенство между всички народности“. Ала апостолът не бе умрял напразно. И след смъртта му делото му се продължило. 20 април 1876г.- тази дата ще остане завинаги в историята и съзнанията ни, защото тогава е Априлското въстание, след което бяхме освободени.

Историята ни трябва да се знае и да се предава от поколение на поколение. И най-вече трябва да ходим с гордо вдигната глава, защото наистина сме един славен и велик народ, който трябва да живее в хармония един с друг и да има мир, равенство и братство между нас и другите държави. Много сме преживели и много ще преживеем, но само с мира и обединението ще се очертаят границите на успеха. Обявяването на траен мир в Европа е една много смислена и смела крачка, която ще осигурява сигурно, спокойно и проспериращо бъдеще за всички хора.